

Αντίτυπος

πρωτοβουλία από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγίας Παρασκευής - Χαλανδρίου

Τεύχος 1ο

Μάης-Ιούνης '99

Μπροστά Στον Πόλεμο

Πώς άραγε να διαλέξεις πλευρά; Με ποιόν να συνταχθείς και ποιον να καταδικάσεις; Πού βρίσκεται το δίκαιο και πού το άδικο; Ποιο είναι το μαύρο και ποιο το άσπρο;

Από τη στιγμή που ξανάρχισε ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία οι απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά δεν άργησαν να μορφοποιηθούν ως αυτονόητες. Ο κόσμος στο σπίτι του και στη δουλειά του, ο τύπος, τα κανάλια, τα κόμματα συμφώνησαν: Η Δύση και το ΝΑΤΟ τα έχουν με τον Μιλόσεβιτς και τον χτυπούν αλύπητα. Όσο για την Ελλάδα δεν μπορεί να αντιδράσει μπροστά στην αμερικάνικη ισχύ και αναγκάζεται να συμμορφωθεί. Τα αντι-αμερικάνικα, αντι-ιμπεριαλιστικά αντανakλαστικά του ελληνικού λαού ενεργοποιήθηκαν άμεσα, αφού είχαν ήδη αφυπνισθεί από την υπόθεση Οτσαλάν. Αποτέλεσμα μια πληθώρα ποικιλόμορφων αντινατοϊκών εκδηλώσεων με κυρίαρχο στοιχείο την αναβίωση των διαδηλώσεων προς την αμερικάνικη πρεσβεία και την καταγγελία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της υποτέλειας του ελληνικού κράτους σε αυτόν. Υποτέλεια που οδηγεί στην υπονόμευση των ιδίων των ελληνικών συμφερόντων, αφού η Ελλάδα συναινεί στον πόλεμο εναντίον ενός φιλικού κράτους.

Η στάση της Ελλάδας

Είναι αλήθεια ότι η Ελλάδα στηρίζει τη νατοϊκή επιχείρηση, σε δύο επίπεδα. Στρατιωτικά με την παροχή πολυτίμων διευκολύνσεων, στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, στις βάσεις του Ακτίου και της Σούδας. Είναι ενδεικτικό ότι το ελληνικό έδαφος λειτουργήσε ως το προγεφύρωμα του ΝΑΤΟ στη βαλκανική. Από αυτό πέρασαν και συνεχίζουν να περνούν το σύνολο του υλικού και των δυνάμεων που προωθήθηκαν στη Μακεδονία (Σκόπια), προκειμένου να λάβουν μέρος σε ενδεχόμενη εισβολή. Αλλά και στο αμιγώς

πολιτικό πεδίο, παρά τις αμφιταλαντεύσεις εσωτερικής κατανάλωσης για να ικανοποιηθεί το φιλοσερβικό λαϊκό αίσθημα, η Ελλάδα συμπράττει με τους εταίρους της στο ΝΑΤΟ. Κορυφαία εκδήλωση της οποίας είναι το γεγονός ότι και η Ελλάδα υπέγραψε την απόφαση για την έναρξη των επιχειρήσεων.

Είναι αυτή η στήριξη το αποτέλεσμα της υποτέλειας του ελληνικού κράτους στην Αμερική και τη Δύση; Είναι η εξάρτηση από τα ξένα ιμπεριαλιστικά κέντρα ο λόγος που Ελλάδα συμμετέ-

χ ε ι
στον

π ό -
λεμο κα-
τά της Γιου-
γκοσλαβίας;

Όταν στις αρχές της δεκαετίας κατέρρεαν τα κομμουνιστικά καθεστώτα ανοιγόταν ταυτόχρονα και το πρόβλημα της ένταξης των βαλκανικών χωρών στη Δύση, την Ευρώπη και την παγκόσμια αγορά. Τα Βαλκάνια, όπως και οι χώρες του Ευξείνου Πόντου είχαν ανάγκη από «ανάπτυξη» και «ανασυγκρότηση», από κεφάλαια και επενδύσεις. Οι Έλληνες

συνέχεια στη σελ. 4

Η ιδέα για να βγει ένα έντυπο μέσα από το στέκι υπήρχε από την αρχή του χρόνου λειτουργίας του στεκιού. Ωστόσο διάφορα γεγονότα ανέστειλαν συνεχώς αυτή την προσπάθεια. Διάφορα; Τι διάφορα. Ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ πέρυσι το καλοκαίρι και έπειτα οι μαθητικές καταλήψεις του Χειμώνα ήταν στιγμές που ζήσαμε έντονα. Έπειτα ήρθε ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία που άνοιξε τους ασκούς για τα Βαλκάνια. Συμπύκνωση του χρόνου, λένε.

Μια προσπάθεια για να ακουστεί μια διαφορετική φωνή για όσα μας απασχολούν, για την επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων ενάντια στον μονόλογο και την φλυαρία των ΜΜΕ. Χωρίς αντίτιμο φυσικά.

Χωρίς αντίτιμο ελάχιστα έντυπα κυκλοφορούν σήμερα. Και όλα έχουν διαφημίσεις.

Όπως οι περισσότερες εφημερίδες και περιοδικά της Αγίας Παρασκευής. Τα οποία εκτός από τις διαφημίσεις καμιά φορά βάζουν και κανένα άρθρο έτσι για τον «τύπο». Και για αυτά που γίνονται στην πόλη, γύρω μας, για αυτά που ζούμε, τιμωδιά. Ένα μεγάλο κενό, που σε κάνει να αναρωτιέσαι: «Μα καλά εξωγήινοι τα γράφουνε;» Γιατί εκτός από όσα δεν έχουν αποκλειστικό σκοπό το κέρδος, γράφονται από ανθρώπους που ζούνε σε άλλο κόσμο απ' τον δικό μας, μάλλον χωρίς το άγχος της εργασίας και της ανεργίας, χωρίς προβλήματα και ανησυχίες.

Συνειδητά ενάντια στο εμπόρευμα ξεκινάμε αυτήν την προσπάθεια με δικά μας χρήματα και χωρίς ενισχύσεις από πουθενά. Όλα τα λεφτά μπαίνουν από την τσέπη μας, και όλοι μοιράζονται τον κόπο της έκδοσης. Γιατί δεν είναι μόνο το αποτέλεσμα που μετράει. Μεγαλύτερη σημασία έχει ο δρόμος που ακολουθείς για να φτάσεις σε ένα σκοπό. Και μέσω της έκδοσης προσπαθούμε να σπάσουμε τους διαχωρισμούς των ειδικών. Ο ειδικός που γράφει, ο ειδικός στα κομπιούτερ, ο ειδικός στη διανομή, κλπ. Προσπαθούμε όλοι να μοιραζόμαστε τις διαδικασίες. Αυτό που ξέρει ένας να το μάθουν όλοι.

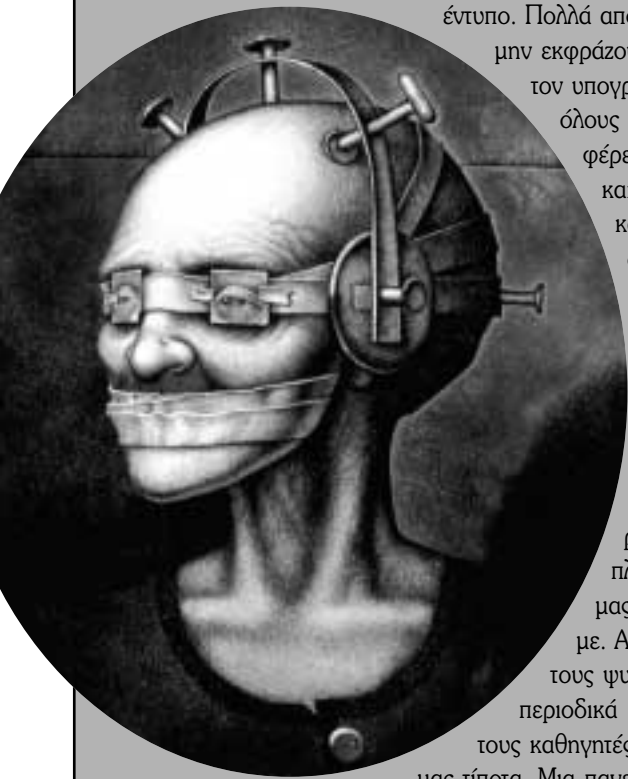
Όπως όμως δεν λειτουργούμε ομόφωνα σε όλα, έτσι και στο έντυπο. Πολλά από αυτά που γράφονται μπορεί να μην εκφράζουν όλους μας, μπορεί ίσως μόνο τον υπογράφων. Γι' αυτό ό,τι μας εκφράζει όλους είναι ανυπόγραφο, διαφορετικά φέρει την υπογραφή του γράφοντα και αυτός φέρει την ευθύνη. Αυτό καθεαυτό εξάλλου το έντυπο είναι δημιούργημα μιας πρωτοβουλίας ατόμων που δρουν μέσα από το στέκι και όχι όλου του χώρου. Αλλά εμείς το επιχειρούμε και θέλουμε να δούμε και παρόμοια εγχειρήματα να ξεφυτρώνουν. Γιατί μας έχει πνίξει η τηλεόραση και η ακατάσχετη φλυαρία των ειδικών. Γιατί δεν μιλάμε πλέον για τη ζωή μας και αυτά που μας απασχολούν, αλλά μόνο ακούμε. Ακούμε τους ειδικούς, τα κανάλια, τους ψυχιάτρους, τα «πώς να το κάνετε» περιοδικά με τις ηλίθιες συμβουλές τους, τους καθηγητές και τους πολιτικούς. Και μεταξύ μας τίποτα. Μια παγερή σιωπή που απλώνεται σ' όλη

την πόλη. Στα διαμερίσματα, πεθαίνοντας μπροστά στις οθόνες, στα λεωφορεία πίζοντας στις λεωφόρους το πρωί και γυρνώντας κουρασμένοι το μεσημέρι, στα βαρετά μπαρ και κλαμπ που νεκρώνουν την επικοινωνία. Και δεν το ανεχόμαστε αυτό. Μέρα με τη μέρα απομακρυνόμαστε περισσότερο μεταξύ μας. Και έρχονται νέες τεχνολογίες που βοηθάνε, και οι ρυθμοί γρηγορεύουν. Και ο φόβος μεγαλώνει. Έτσι παίρνουμε και άλλες κλειδαριές και άλλους συναγερμούς και άλλους σκύλους-φύλακες για να φυλάνε τη μιζέρια μας καλά μέρα και βράδυ. Και βάζουμε και πινακίδες στις πολυκατοικίες για να μην μπαίνουν ξένοι. Να γίνουμε όσο πιο αποστειρωμένοι γίνεται. Εξάλλου δε χρειάζεται να βγαίνουμε απ' το σπίτι. Όλα έρχονται τώρα με τα παιδιά με τα μηχανάκια. Ψώνια, φαγητά, τα πάντα. Και έτσι πεθαίνουμε αργά, αργά στους τέσσερις τοίχους. Μεγάλοι τάφοι, ε;

Εξ επαφής λοιπόν τακτικά θα οπλίζουμε τις συνειδήσεις μας και θα πυροβολούμε στο δρόμο με το έντυπο αυτό. Ναι, στο δρόμο εκεί χάθηκε και εκεί που πρέπει να ανακτηθεί η ανθρώπινη επικοινωνία και δημιουργικότητα. Για να μιλήσουμε για αυτά που μας καίνε. Για να κατεβάσουμε περισσότερους διακόπτες της τηλεόρασης. Εκτός βέβαια κι αν μας συλλάβουνε πάλι με καμιά κατηγορία.... «παράνομη εισδοχή ιδεών σε μυαλά φιλήσυχων πολιτών».

ΥΓ: Από το Μάιο, εκτός από χώρο επικοινωνίας και τη βιβλιοθήκη, λειτουργεί κάτω από το στέκι και στούντιο μουσικής, για όσους δεν έχουν ροκ σπαρ φαντασιώσεις για καριέρα. Επίσης κατά καιρούς διοργανώνονται συζητήσεις και εκδηλώσεις για θέματα που μας ενδιαφέρουν.

Το στέκι είναι ανοικτό καθημερινά από τις 7:00- 12:00 περίπου. Διεύθυνση: **Μεταξά 17 και Σίφνου (πίσω από τη διασταύρωση Γαρυτού & Χαλανδρίου), τηλ. 601.44.99**

Το παρακάτω κείμενο είχε γραφτεί κάπου αρχές Απρίλη. Μεσολάβησαν τα γεγονότα στην Γιουγκοσλαβία και ασχολούμενοι με αυτά καθυστερήσαμε την έκδοση του εντύπου. Αρχές Μάη λοιπόν, ανοίγοντας μια τοπική εφημερίδα, διαβάσαμε το παρακάτω απόσπασμα. Τι να σχολιάσει κανείς;

ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΟΥ
Συμπολίτες μας εντοπίζουν προβλήματα, ζητούν
πόλης μας. Εμείς τα θέτουμε υπόψη του κ. Δημκ
Παράκληση: Οι επιστολές να είναι ενυπόγραφες
→ Ο κ. Μ. [redacted] διαμαρτύρεται για το πεύκο που "στέκει" στη διασταύρωση Γαρυτού και Χαλανδρίου και δυσκολεύει την κίνηση των αυτοκινήτων. Ρωτά γιατί ο Δήμος δεν το κόβει;
Κε [redacted], το πεύκο έχει ήδη κοπεί.
→ Κ. [redacted]

Κάτι που όλοι σίγουρα θυμούνται είναι το πεύκο στη διασταύρωση Χαλανδρίου και Γαρυτού. Αυτό που έστεκε στην άκρη του δρόμου, με τέτοιο τρόπο που τον περιόριζε λίγο. Είναι μικρό το πλάτος σε εκείνο το σημείο. Δεν χωράνε να περάσουν δύο αμάξια. Και αυτό μου έκανε εντύπωση από παλιά. Ότι έδινε κάτι το ξεχωριστό σ' αυτό το σημείο του δρόμου. Ότι ενοχλούσε κάπως την κυκλοφορία. Ήταν, ωραίο αυτό, γιατί υπενθύμιζε ότι εκτός από τους δρόμους υπάρχει και η φύση. Σε μια περιοχή που εξαφανίζονται και οι τελευταίες αλάνες που παίζαμε μικροί, σε μια πόλη που περικυκλώνεται από αυτοκινητοδρόμους.

Αυτό λοιπόν το δέντρο, κάποιοι εγκέφαλοι -προφανώς κάποια «δημόσια υπηρεσία»- αποφάσισαν να το κόψουν. Στα μουλωχτά. Δεν το πήραμε χαμπάρι ποτέ το έκαναν.

Έκοψαν πρώτα το δέντρο, μετά τη ρίζα του. Αυτή που το κράταγε ποιος ξέρει για πόσα χρόνια.

Επιτέλους η διασταύρωση είχε ελευθερωθεί, θα αναφωνήσαν πολλοί εγκλωβισμένοι οδηγοί. Θα μπορούνε πλέον να μετακινούνται πιο εύκολα με τα αυτοκίνητα τους, που τώρα έχουν και παθητική ασφάλεια βρε αδερφέ μου. Εγκλωβισμένοι μόνιμα σε ένα ατέλειωτο μποτιλιάρισμα της αυτοκίνητης μιζέριας. Πέρα από το συγκεκριμένο γεγονός, ότι ένα πεύκο δεκάδων ετών, κόπηκε για να διευκολύνει την κυκλοφορία, η πράξη τους αυτή έδειξε για άλλη μια φορά που πηγαίνει η ελληνική κοινωνία (εκτός από το ΚΑΤ). Είναι η επιβεβαίωση της εξουσίας του αυτοκινήτου πάνω στην φύση, ο ενταφιασμός της σχέσης του ανθρώπου με το περιβάλλον μέσα στην λαμαρίνα και την ασφάλτο.

Αλλά η λαμαρίνα και η ασφάλτος ήδη έχουν αρχίσει να μας τρώνε. Και κάθε μέρα πιο πολύ. Μια μαζική φυγή από την πόλη (ναι, αυτή την πόλη που **κόβει έτσι αδιαμαρτύρητα δέντρα για μια μικροεξυπηρέτηση του αυτοκινήτου**) ισοδυναμεί με 50 νεκρούς και 400 τραυματίες. Πόλεμος πραγματικός. Αλλά αυτόν τον πόλεμο τον έχουμε αποδεχθεί εδώ και πολλά χρόνια. Μας είναι πολύ οικείος, ιδιαίτερα αυτούς που βρίσκουν φυγή, διεξοδο από την πίεση της καθημερινότητας στην ταχύτητα. Που τρέχουν για να ξεδώσουν. Ή μήπως φτάνει «οι κακοτεχνίες»; Φτηνές δικαιολογίες για να κρύψουμε την αθλιότητα.

Αυτή είναι η μοίρα της κοινωνίας που σκοτώνει τη φύση. Που θυσιάζει δάση, βουνά, πεδιάδες για να φτιάξει κι άλλους δρόμους. Για τον πλουτισμό των λίγων.

Ναι, ίσως φαντάζει ασήμαντη και αφελής λεπτομέρεια ένα μοναχικό δέντρο μπροστά στη σφαγή που γίνεται στον Υμηττό και τα Μεσόγεια. Πως να αντιδράσει κάποιος για ένα δέντρο όταν δεν αντιδρά για ένα δάσος; Όταν όχι μόνο δεν αντιδρά αλλά χαίρεται, γιατί θα τρέχει πιο γρήγορα. «ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΥΜΗΤΤΟΥ», ακόμη μεγαλύτερες ταχύτητες, πιο γρήγορη φυγή. Με την Πεντέλη όλη καμένη, η λεωφόρος στον Υμηττό έρχεται να θάψει ότι απέμεινε στην Αττική. Όχι βέβαια μόνο η λεωφόρος αλλά και το αεροδρόμιο των Σπάτων με όσα μεγάλα έργα συμπεριλαμβάνει (πράγμα που συστηματικά αποσιώπησαν την τελευταία δεκαετία οι εδώ υπέρμαχοι της σήραγγας). Που δήθεν θα αποσυμφορήσουν το κέντρο της Αθήνας και την Μεσογείων από αυτοκίνητα. Πράγμα που ούτε οι εργολάβοι δεν πιστεύουν. Οι φιλήσυχτοι πολίτες θα έχουν όλο το χρόνο να σκεφτούν τι δεν κάνανε, στα μποτιλιαρίσματα στην περιφερειακή Υμηττού και στην Ελευθέρα Πεντέλης. Πολύ αργά πλέον. Ο Μπόμπολες έχουν αρχίσει να αγοράζουν και το βουνό, λες και είναι μετοχές. Αλλά εμείς, την πάπια. Κρυμμένοι πίσω από τα ψεύτικα αλλοθι της αυτομετακίνησης και της ταχύτητας.

Παραμύθια. Μας καταστρέφει καθημερινά το αυτοκίνητο κι όμως το λατρεύουμε. Έχουμε νεκρούς, ατυχήματα κι όμως μαζεύουμε λεφτά «για το καινούργιο». Μας πνίγει το νέφος, το άσθμα αυξάνεται, αλλά εμείς ανεχόμαστε να κόβουν ότι έχει απομείνει από τους δρόμους και τα οικόπεδα.

Ας μην γελοιάσουμε. Οι τεχνοκράτες και οι επιχειρηματίες δεν έχουν κανένα έλεος. Η τσέπη τους δεν μπουκώνει με καμία ηθική σκέψη για το περιβάλλον. Κι όσο δεν αντιδράμε τόσο υλοποιούν τις αντιανθρώπινες σκέψεις τους. Τόσο επιτίθενται σε ότι στέκεται εμπόδιο στην εξυπηρέτηση του αυτοκινήτου, τόσο προπαγανδίζουν σαν ανάγκη το αυτοκίνητο, τόσο μορφοποιούν τη γη σε λεωφόρο.

Τουλάχιστον θα μπορούσαν να το αφήσουν στη μέση του δρόμου. Να αγοράζανε λίγο έδαφος από την έκθεση αυτοκινήτου και να κάνανε τη μια λουρίδα της Γαρυτού από την άλλη πλευρά του δέντρου. Όπως έχει γίνει τόσες άλλες φορές. Αλλά ούτε αυτό δεν θέλανε.

ΥΓ: Τώρα από ότι είδαμε βάζουν και φανάρια. Τι τα βάζουν; Αφού σε λίγο χρόνια θα έχουμε την ελευθέρα Πεντέλης και θα τρέχουμε επιτέλους...

Εννέα η ώρα το πρωί. Από την Κατεχάκη ως τη γέφυρα του Σταυρού και ακόμη πιο πέρα, ως την Παιανία και τα Σπάτα μια τεράστια ουρά αυτοκινήτων. Πρωτομαγιάτικο πρωινό και το έθιμο επιβάλλει την έξοδο από την τσιμεντούπολη στην εξοχή. Μόνο που τα πράγματα δεν είναι και τόσο εύκολα. Οποιαδήποτε εκδρομική διάθεση σβήνει στην κόλαση της Μεσογείων και της Λαυρίου. Ατελείωτα κορναρίσματα, υψηλά ντεσιμπέλ από τα στερεοφωνικά των κόμπριο, άγχος, ιδρώτας και βρισίδι. «Η τέλεια απόδραση από τους ασφυκτικούς ρυθμούς της σύγχρονης ζωής». Τι ειρωνεία! Πέντε ημέρες την εβδομάδα σκίζεσαι στη δουλειά από το πρωί ως το βράδυ με μόνη παρηγοριά την προοπτική ενός ονειρεμένου «weekend»! Και οι προσδοκίες σου διαψεύδονται οικτρά από το ίδιο το αυτοκίνητο που πάσχισες τόσο καιρό να αγοράσεις για να ξεφεύγεις με άνεση και ταχύτητα από τον καθημερινό σου εφιάλτη. Που τον ξαναβρίσκεις στις λεωφόρους της απόδρασης. Γιατί το ίδιο όνειρο με εσένα έχουν χιλιάδες, εκατομμύρια άλλοι και όλοι πασχίζουν ν' αγοράσουν αυτοκίνητο και όλοι θέλουν να ξεφύγουν την ίδια μέρα με εσένα γιατί εκείνη η ημέρα μόνο είναι ελεύθερη, εκείνη η ημέρα μόνο είναι διαφορετική, εκείνη η ημέρα μόνο δεν χωρά στο λούκι του πρωινού ξυπνήματος, του κυκλοφοριακού, της δουλειάς. Έτσι τα

αυτοκίνητα τα ξαναβρίσκεις μπροστά σου, η διαφυγή σου από την καθημερινότητα γίνεται αδύνατη και η έξοδος του Σαββατοκύριακου προεκτείνει την πενήνήμερη μιζέρια σου.

Κάποτε θυμάσαι, δεν χρειαζόταν να πάρεις το αυτοκίνητο για να κόψεις λουλούδια, να τρέξεις και να παίξεις. Τα 'βρίσκεις δίπλα σου, στην αλάνα της γειτονιάς σου ή στους πρόποδες ου βουνού. Της αλάνας που έδωσες για αντιπαροχή και του βουνού που μετέτρεψες σε λεωφόρο γιατί πίστεψες ότι έτσι θα ξεφεύγεις πιο γρήγορα. Παραμύθια!

Μας κλάσανε μια μάντρα...

...με τις συλλήψεις φυσικά. Αναμφίβολα απ' τα πιο πρωτοφανή γεγονότα στην Αγία Παρασκευή το προηγούμενο διάστημα ήταν οι συλλήψεις αφισοκολλητών, η μία τον Οκτώβριο και η άλλη τον Φεβρουάριο. Ενταγμένες σε ένα γενικότερο σχέδιο καταστολής και χτυπήματος των κοινωνικών ενγυριών και αγώνων, ήρθαν να ξεκαθαρίσουν το τοπίο σε εποχές που οι μητροπόλεις βράζουν.

Η πρώτη σύλληψη, στις 9 Οκτωβρίου 1998, δύο μέρες πριν τις δημοτικές εκλογές, 9 ατόμων από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι που κολλούσαν αφίσες ενάντια στο πανηγύρι των εκλογών, έριξε τα προσωπεία της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας». Και εντάζει το ξέρουμε ότι έγινε κάρφωμα από τους κομματικούς της Αγίας Παρασκευής και ήρθαν ασφαλίτες από τη γενική διεύθυνση για να κάνουν τη βρωμοδουλειά. Αλλά οι δικαστές καλύτεροι είναι; Ο μισθός τους είναι άξιος της υπηρεσίας που προσφέρουν. Έτσι αρνήθηκε ο ανακριτής να μπει η υπόθεση στο αρχείο και τους παρέπεμψε σε δίκη με την κατηγορία της παράνομης αφισοκόλλησης. Τι να σχολιάσει κανείς.

Η δίκη έτυχε πάνω στο κορύφωμα της μαθητικής εξέγερσης. 21 Γενάρη, μετά από τρεις μήνες καταλήψεων που δεν τις λύνει η τρομοκρατία, η κυβέρνηση παίζοντας το τελευταίο της χαρτί χτυπάει τις πορείες, συλλαμβάνει μαθητές, φοιτητές, διαδηλωτές, γονείς και εισαγγελείς εισβάλλουν σε σχολεία, «αγανακτισμένοι» οδηγοί τραυματίζουν μαθητές που μπλοκάρουν δρόμους.

Σε αυτό το κλίμα έγινε και η δίκη των 9. Αλλά έτσι κι αλλιώς οι δικαστές είχαν πάρει καλά τη γραμμή, αφού έδωσαν σε όλους να καταλάβουν ότι είχαν εντολή να καταδικάσουν. Με μια δίκη στρατοδικείο, που βέβαια καθόλου δεν επικεντρώθηκε στο υποτιθέμενο «αδίκημα» της παράνομης αφισοκόλλησης αλλά σε ερωτήσεις για τις ιδέες των 9 και για το στέκι, ήταν ανα-

μενόμενη και η απόφαση. Οι μάρτυρες κατηγορίας, δύο ασφαλίτες από τη γενική, και ένας αστυνομός από το Α.Τ. Αγίας Παρασκευής έχοντας σκυμμένο το κεφάλι κατέθεσαν ότι σε οχτώ ώρες υπηρεσίας δεν είδαν κανένα άλλο συνεργείο να κολλάει αφίσες (θυμίζουμε δύο μέρες πριν τις δημοτικές εκλογές, που τα κομματικά επιτελεία έκαναν αγώνα δρόμου αλληλοσκηπτασματος αφισών, ειδικότερα στην Αγία Παρασκευή που είχαμε αποστάτες τόσο απ' το ΠΑΣΟΚ όσο και από τη Ν. Δημοκρατία με τις τραγελαφικές κόντρες που αυτό επέφερε μεταξύ τους). Ο εισαγγελέας πρότεινε ενοχή και η δικαστής, με περίσσο μένος επέβαλε ποινή 2 μηνών φυλάκισης με τριετή αναστολή και 50.000 πρόστιμο στον καθένα. Έχει μια τιμητική θέση στα βιβλία της ιστορίας.

Έτσι ο δήμος της Αγίας Παρασκευής, έγινε ο πρώτος δήμος στην Ελλάδα που πολίτες του, καταδικάζονται επειδή απλώς δημοσίευαν τις απόψεις τους με τον μόνο τρόπο που έχει κανείς, την αφισοκόλληση. Αυτοί οι τσαλατάνοι που βγάζουν φλογερές καταγγελίες για την σύλληψη του «ηγέτη των Κούρδων» και εκφράζουν την «αλληλεγγύη» τους στον κούρδικο λαό διοικούν ένα δήμο που στους δρόμους του διώκεται η διακίνηση ιδεών, διώκεται η ελευθερία. Και εδώ ξέρουν πολύ καλά να σιωπούν και αυτοί και οι παρατραγεμένοι τους.

Και τι νομίζανε ότι θα σταματούσαμε; Σιγά... Έτσι έπειτα από τη καταδίκη, συνεχίσαμε να κολλάμε κανονικά τις αφίσες μας. Αλλά είχαμε έναν λογαριασμό στο δημοτικό συμβούλιο και στα νέα φυντάνια του. Έτσι στις 27 Γενάρη 35 άτομα, πήγαμε να ευχηθούμε καλή τετραετία στο δημοτικό συμβούλιο και να τους υπενθυμίσουμε ότι δεν πρόκειται να μας τρομοκρατήσουν οι ασφαλίτες και οι τραμπούκοι τους. Αν και προσπάθησαν μερικοί να μην ακουστούμε, διακόψαμε το συμβούλιο και καταγγείλαμε το γεγονός όπως επίσης και την τρομοκρατία που ασκήθηκε από τους σεκιουριτάδες του δήμου και τους διευθυντές των λυκείων στις καταλήψεις των σχολείων το προηγούμενο διάστημα.

Ωστόσο κάποιοι δεν μας ξέχασαν τόσο εύκολα. Στις 10 Φλεβάρη, ασφαλίτες συλλαμβάνουν ξανά δύο άτομα που κολλούσαν αφίσες στην Αγίου Ιωάννου, για την απεργία πείνας του αναρχικού Β. Ευαγγελίδη που είχε φυλακιστεί έπειτα από μαθητική διαδήλωση. Η γραμμή τους φυσικά ήταν ίδια. Ολονύκτια κράτηση στο άθλιο κρατητήριο του Α.Τ. και έπειτα παραπομπή στον ανακριτή. Παραπομπή στο Αυτόφωτο για την ίδια πάλι κα-

τηγορία: «παράνομη αφισοκόλληση». Οι δικαστές αυτή τη φορά δεν ασχολήθηκαν με την γελοία κατηγορία και έπειτα από σύντομη ακροαματική διαδικασία αθώωσαν τους δύο αφισοκολλητές.

Η αντίδραση μας ήταν πάλι άμεση, δημοσιοποιώντας στην περιοχή την νέα τρομοκρατική σύλληψη ανθρώπων που κολλούσαν αφίσες. Και φυσικά δηλώσαμε για μια ακόμη φορά πως δεν πρόκειται να σταματήσουμε να δημοσιεύουμε τις απόψεις μας.

Τελικά είναι πολύ ήλιθιοι. Νόμιζαν ότι με την τρομοκρατία και τις συλλήψεις θα μας βουλώσουν το στόμα. Πώς είναι δυνατόν να γίνει αυτό; Να σταματήσουμε να μιλάμε; Να σταματήσουμε να σκεφτόμαστε; Τι νόημα έχει να κυκλοφορούμε απλώς ελεύθεροι αν δεν μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα; Αν θέλουν ας μαςβάλουν και φυλακή. Και τότε πράγματι δεν θα μπορούμε να κολλήσουμε αφίσες. Αλλά όχι ότι δεν θα είναι γεμάτες οι κολώνες με αφίσες. Θα είναι όπως είναι και τώρα, γιατί το εμπόρευμα, η οικονομία δεν τους ενοχλεί, τους ενοχλούν οι ιδέες, οι αγώνες. Έχει καταδικαστεί ποτέ για αφισοκόλληση καμιά εταιρεία που κάνει συναυλίες, που κάνει εκδηλώσεις; Όχι αυτοί κάνουν μπίζνες. Έχει καταδικαστεί ποτέ κανένας κομματικός για αφισοκόλληση; Όχι αυτοί είναι το κράτος. Έχει καταδικαστεί ποτέ κανένας δήμος για αφισοκόλληση; Όχι, αυτοί κάνουν πολιτισμό. Κανάγιες...

Σήμερα τέσσερις μήνες μετά και τη δεύτερη σύλληψη, συνεχίζουμε να κολλάμε κανονικά τις αφίσες μας. Οι οποίες όλως τυχαίως μένουν πολύ λίγο (ειδικά στην Αγίου Ιωάννου). Τι συμβαίνει μήπως κάποιο συνεργείο καθαριότητας καθαρίζει επιλεκτικά; Ο δήμος Αγίας Παρασκευής, τα τοπικά μπαρ και κλαμπ, τυγχάνουν βέβαια καλύτερης μεταχείρισης. Καταλαβαίνουμε τις ανησυχίες τους, όλους αυτούς που θέλουν τους πολίτες απλά ψηφοφόρους και απαθή, να καταναλώνουν τρόπο και θέαμα στην τηλεόραση, σιωπή και αλκοόλ στα μπαρ. Τρέμουν καθημερινά να βλέπουν ανθρώπους να αγωνίζονται για το δίκιο τους, μαθητές να αντιδρούν στο σχολείο φυλακή - επιχείρηση, τους εργαζόμενους να σηκώνουν κεφάλι στα αφεντικά τους. Εκεί θα είμαστε κι εμείς. Κι αν επιχειρήσουν πάλι να μας συλλάβουν για αφισοκόλληση, μία φωνή, μία απάντηση. Συλλογικοί αγώνες, δημόσια παρουσία και δράση στις γειτονίες, οργάνωση των αντιστάσεων ενάντια στην ιεραρχία και την σκλαβιά της «ελεύθερης αγοράς».

επιχειρηματίες δεν άργησαν να εκμεταλλευθούν την ευκαιρία με αποτέλεσμα η περίφημη οικονομική διείσδυση στα Βαλκάνια και τις παρειαίνες χώρες να είναι πλέον πραγματικότητα. Η Ουκρανία, η Ρουμανία, η Βουλγαρία, η Αλβανία, και τα Σκόπια συνιστούν ένα καθιερωμένο πλέον πεδίο δράσης για τις ελληνικές επιχειρήσεις.

Και η δράση αυτή δεν μεταφράζεται μόνο σε κέρδη για τις οικονομικές ελίτ. Έχει επίσης σε μεγάλο βαθμό αλλάξει τις συνθήκες ζωής όλων μας. Ας αναλογιστούμε ποίοι καλλιεργούν τα κτήματά μας, ποιοι χτίζουν τα σπίτια μας, ποιες φροντίζουν τους ηλικιωμένους μας και ποιες μας «προσφέρουν» το κορμί τους στα πορνεία μας.

Ωστόσο η θεαματική αυτή επέκταση του ελληνικού κεφαλαίου είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την ένταση της χώρας στις ευρωατλαντικές δομές. Είναι τα πλεονεκτήματα που προσφέρει στο ελληνικό κεφάλαιο η ενσωμάτωση του στην παγκόσμια αγορά και τους αντίστοιχους θεσμούς της (π.χ. η Ευρωπαϊκή Ένω-

ση) στη σύγκρουση του UCK με τους Σέρβους κλιμακώνει μια ένοπλη διαμάχη ανοίγοντας την προοπτική της ευρύτερης αποσταθεροποίησης της περιοχής. Δεν είναι μόνο το γεγονός ότι η ανακίνηση του ζητήματος των μειονοτήτων μπορεί δυνητικά να φέρει σε δύσκολη θέση το ελληνικό κράτος δεδομένης της ισχυρής τουρκικής ή μουσουλμανικής (όπως θέλετε πείτε το) μειονότητας στη Δυτική Θράκη. Είναι επίσης και ο κίνδυνος γενικότερης ανάφλεξης στη Μακεδονία - Σκόπια και την Αλβανία, μέσα από μία ενδεχόμενη αντιπαράθεση του αλβανικού και του σλαβικού στοιχείου στη χώρα αυτή. Όλα αυτά αναμφίβολα θα υπονόμευσαν τα ελληνικά επενδυμένα συμφέροντα στην περιοχή οδηγώντας σε μακροχρόνια περίοδο αστάθειας. Για το λόγο αυτό άλλωστε το ελληνικό κράτος προσπαθεί να περιορίσει χρονικά τον πόλεμο αναζητώντας λύση δια της διπλωματικής οδού. Παρόλ' αυτά το γεγονός παραμένει ότι από την στιγμή που αρχίζει ο πόλεμος, η Ελλάδα επιλέγει στρατόπεδο. Δεν μπορούσε να κάνει και διαφορετικά αφού στη συγκεκριμένη συγκυρία ο πόλεμος είναι

Ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία. Εθνικισμός και αγορά

θα ήταν δυνατόν να ισχυριστεί κανείς ότι η σύγκρουση στο Κόσσοβο είναι μια ακόμη φάση του γενικότερου πολέμου που από το 1991 διεξάγεται στο χώρο της πρώην ενιαίας Γιουγκοσλαβίας. Ενός πολέμου που σηματοδότησε την «αναβίωση» των βαλκανικών εθνικισμών.

Πραγματικά σ' ένα πρώτο επίπεδο οι ένοπλες συγκρούσεις στην Κροατία, την Κράινα, την Βοσνία και το Κόσσοβο, οι πολιορκίες του Σεράγεβο και του Ντουμπρόβνικ, οι εκτοπισμοί εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων από τις εστίες τους, οι βιασμοί, οι δολοφονίες και οι εθνικές εκκαθαρίσεις είναι δυνατόν να αναχθούν στη διαμάχη αντιτιθέμενων εθνικιστικών μεγαλιδεατισμών. Ο Σέρβος Μιλόσεβιτς και ο Κροάτης Τούντζμαν, οι «στρατηγγοί» των Κροατών, των Βοσνιομουσουλμάνων και των Σέρβων δεν διαφέρουν ουσιαστικά μεταξύ τους. Και αυτή η διαπίστωση δεν είναι καθόλου ισοπεδωτική! Όλοι τους εντάσσονταν στις ελίτ

του Τитоϊκού καθεστώτος στην παλαιά ποτέ ενωμένη πολυεθνική Γιουγκοσλαβία, απολαμβάνοντας αντίστοιχα προνόμια. Και όταν η Τитоϊκή εκδοχή του σοσιαλισμού αποδείχθηκε ανίκανη να διατηρήσει τη συνοχή και την υπακοή της Γιουγκοσλαβικής κοινωνίας αναζήτησαν νέα στηρίγματα της κυριαρχίας τους. Στράφηκαν λοιπόν στην καλλιέργεια και ενίσχυση των επιμέρους εθνικισμών, οι οποίοι φυσικά καθόλου δεν είχαν εξαφανιστεί υπό το τιτοϊκό καθεστώς. Με λογική απόληξη τον πόλεμο. Έναν πόλεμο που όλοι χρειάζονταν για να καταστήσουν νόμιμη στη συνείδηση των υπηκόων τους την εξουσία τους και να ισχυροποιήσουν τα νεοπαγή κρατικά τους μορφώματα.

Ωστόσο στον πόλεμο αυτό ο κατάλογος των εμπλεκόμενων μερών δεν σταματά στους Κροάτες, τους Σέρβους και τους Βόσνιους. Περιλαμβάνει επίσης τα κράτη της Δύσης με αιχμή του δόρατός τους το ΝΑΤΟ. Η παρέμβαση της Δύσης είναι που άλλαξε την πορεία του πολέμου. Όλοι θυμούνται πως το 1995 ο αναδιοργανωμένος από τη Δύση κροατικός στρατός ανακατέλαβε εντός 15 ημερών το σύνολο των εδαφών που οι Σέρβοι είχαν θέσει υπό τον έλεγχό τους ύστερα από πόλεμο τριών ετών. Όλοι θυμούνται επίσης ότι η συμφωνία του Dayton την ίδια χρονιά, συμφωνία που ήταν η ταφόπλακα του σερβικού μεγαλιδεατισμού στη Βοσνία, επιβλήθηκε ουσιαστικά από τη Δύση.

Αυτή λοιπόν η επέμβαση της Δύσης, της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής Δύσης, δίνει μια άλλη διάσταση στον πόλεμο. Πρόκειται για την προσπάθεια των δυνάμεων της «ελεύθερης αγοράς» να διαμορφώσουν με τους καλύτερους δυνατούς όρους την κυριαρχία τους στα Βαλκάνια, στα πλαίσια της παγκόσμιας επέκτασής του. Μόνο που το εθνικιστικό καθεστώς του Μιλόσεβιτς -εχθρικό στις επιταγές της ελεύθερης διακίνησης κεφαλαίων και εμπορευμάτων λόγω των υψηλών δασμών και της κρατικά (ή μάλλον οικογενειακοκρατικά) ελεγχόμενης οικονομίας και απρόθυμο να ακολουθήσει τους κανόνες της διεθνοποιημένης νέας οικονομικής πραγματικότητας- συνιστά εμπόδιο. Έτσι η εμπλοκή της Δύσης στο Κόσσοβο, όπως και λίγα χρόνια πιο πριν στη Βοσνία, αποσκοπεί στη δημιουργία ενός ακόμη στρατιωτικού, πολι-

τικού και οικονομικού προτεκτοράτου για να διασφαλιστεί ο έλεγχος των Βαλκανίων για τους επιχειρηματίες και τους επενδυτές. Οι οποίοι δεν θ' αργήσουν να κερδοσκοπήσουν πάνω στην «ανασυγκρότηση» των κατεστραμμένων από τον πόλεμο, περιοχών. Μεταξύ αυτών και οι Έλληνες που αναπόφευκτα θα παίξουν το χαρτί του παραδοσιακού φίλου των Σέρβων. Ήδη φροντίζουν να κρατούν ανοιχτούς τους διαύλους επικοινωνίας με το καθεστώς του Μιλόσεβιτς, προετοιμάζοντας τον ρόλο του μεσολαβητή για τις ξένες επενδύσεις στη μεταπολεμική Γιουγκοσλαβία.

Ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία. Μιλόσεβιτς και UCK

Η επίθεση του ΝΑΤΟ κατά του καθεστώτος του Βελιγραδίου συγκίνησε και εξόργισε την ελληνική κοινωνία, η οποία έσπευσε να συνταχθεί με την «αδύναμη» και «αξιοπρεπή» Σερβία. Και δεν μιλάμε φυσικά για τους ορθόδοξους πατριώτες των οποίων η υποστήριξη βασίζεται στη θρη-

ση, αλλά ακόμη και το ΝΑΤΟ όργανο επιβολής των προσταγών του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου) που καθιστούν δυνατή την οικονομική διείσδυση. Και οι Έλληνες επιχειρηματίες, όπως και το ελληνικό κράτος, έχουν πλήρη συνείδηση του γεγονότος αυτού. Γνωρίζουν καλά ότι τη δύναμη και τα κέρδη τους τα οφείλουν στην ένταξη τους στη νέα Διεθνή Τάξη Πραγμάτων και στην παγκόσμια συμμαχία του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού που προτάσσει την απεριόριστη επέκταση του κεφαλαίου και την κυριαρχία της οικονομίας. Πολύ απλά γνωρίζουν ότι για να έχουν το δικό τους μερίδιο από την πίττα οφείλουν να συνεργαστούν με τις απανταχού στη γη δυνάμεις της αγοράς, και να συνταχθούν με τις επιλογές τους. Ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία είναι μια ευκαιρία για το εγχώριο κεφάλαιο να διατηρήσει και να ενισχύσει την εισβολή του στα Βαλκάνια. Με την έναρξη των βομβαρδισμών το ελληνικό κράτος εισέπραξε από την Ε.Ε. 6 τρις δρχ. επιπρόσθετη χρηματοδότηση. Τα χρήματα αυτά θα είναι φυσικά αναγκαία όταν έλθει η ώρα να ανασυγκροτηθεί και η οικονομία της Γιουγκοσλαβίας όπου η Ελλάδα θα έχει και πάλι πρωταγωνιστικό ρόλο.

Φυσικά είναι σαφές ότι η Ελλάδα δεν επιθυμούσε ούτε και επέλεξε αυτόν τον πόλεμο. Και ο λόγος είναι ότι η εμπλοκή του ΝΑ-

το μέσο με το οποίο εγκαθιδρύεται η κυριαρχία της «ελεύθερης αγοράς» στα Βαλκάνια. Και το ελληνικό κεφάλαιο, ως το επαναλάβουμε, είναι και αυτό μέρος της.

Για ποια υποτέλεια μιλάμε λοιπόν; Το ελληνικό κράτος και το ελληνικό επιχειρηματικό κεφάλαιο, έχουν κάθε συμφέρον να συμμετάσχουν στον πόλεμο κατά της Γιουγκοσλαβίας. Γιατί έτσι αποκτούν το δικαίωμα να κερδοσκοπήσουν στη μεταπολεμική κατάσταση.

Πέρα λοιπόν από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, υπάρχει και ο ελληνικός ιμπεριαλισμός στην ιστορία αυτή. Με όπλο τις επενδύσεις και βασισμένος στο γεγονός ότι η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα της περιοχής πλήρως ενσωματωμένη στην «ελεύθερη αγορά», και δεν μπορεί παρά να συντάσσεται με τις δυνάμεις που την εκφράζουν. Μπροστά στην προοπτική του κέρδους η «ελληνοσερβική φιλία» πάει περίπατο. Η εμμονή να καταγγέλλονται οι ΗΠΑ ως η πηγή όλων των δεινών μοιάζει με στρουθοκαμηλισμό, όταν δεν λειτουργεί αποπροσανατολιστικά. Οι Έλληνες είναι υπήκοοι ενός επεκτατικού κράτους και όχι ενός υποτελούς προτεκτοράτου. Οποιαδήποτε αντίδραση απέναντι στον πόλεμο πρέπει να λαμβάνει σοβαρά υπ' όψη την πραγματικότητα αυτή.

πληρωμένη καταχώρηση

ΚΤΙΣΤΙΝΑ '99

12η διεθνής έκθεση οπλικών συστημάτων και επενδύσεων

Συμμετέχουν: Μυτιληναίος, General Motors, McDonnell Douglas, Βερόπουλος, Λάτσης, BP
Αυστηρά μόνο για εμπόρους όπλων, στρατοκράτες, διπλωμάτες, χρηματιστές

σκέια και τον πόλεμο κατά των μουσουλμάνων αλβανών ή βόσνιων. Μιλάμε για όλους αυτούς που φαίνεται να ξεχνούν ή να αδιαφορούν για το γεγονός όπου το Γιουγκοσλαβικό κράτος και ο Μιλόσεβιτς είναι υπεύθυνοι:

- α) για τις σφαγές και τους εκτοπισμούς εκατοντάδων χιλιάδων μουσουλμάνων της Βοσνίας. Και για τους συστηματικούς βιασμούς γυναικών με σκοπό την καταπάτηση της αξιοπρέπειάς τους.
- β) για τις διώξεις και τις εκτελέσεις εκατοντάδων Σέρβων αντιφρονούντων
- γ) για τις δολοφονίες, τους βασανισμούς και τους εκτοπισμούς εκατοντάδων άλλων χιλιάδων Αλβανών του Κοσόβου.

Και όλα αυτά στα πλαίσια συστηματικών επιχειρήσεων εθνικής εκκαθάρισης στο όνομα της Μεγάλης Σερβίας.

Αυτό λοιπόν το καθεστώς υπερασπίζονται οι οπαδοί της «ελληνοσέρβικης φιλίας», όλοι όσοι καταδικάζουν τις βόμβες του ΝΑΤΟ χωρίς ταυτόχρονα να καταγγέλλουν την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, τον σέρβικο εθνικισμό.

Όσο για τον απελευθερωτικό Στρατό του Κοσσυφοπεδίου (UCK) λίγα μπορεί να πει κανείς με βεβαιότητα. Κάποιοι θεωρούν ότι είναι οργανωμένος με βάση τις κατά φάρες δομή της τοπικής κοινωνίας. Μαρτυρούνται σχέσεις με εμπόριο ναρκωτικών και χρηματοδότηση από την Αλβανία και τον Μπερίσα. Το σίγουρο είναι πως ενώ αρχικά χαρακτηριζόταν από τις ΗΠΑ ως «τρομοκρατική οργάνωση» στη συνέχεια προσδιορίστηκε ως η ένοπλη έκφραση ενός καταπιεσμένου έθνους. Με τον τρόπο αυτό χρησιμοποιείται από τη Δύση για τον πόλεμο που διεξάγει κατά του Μιλόσεβιτς. Από την άλλη πλευρά οι εθνικές εκκαθαρίσεις και η απροθυμία του Βελιγραδίου να παραχωρήσει τα ανακληθέντα το 1989 δικαιώματα αυτονομίας (θυμίζουμε ότι ως το 1989 οι Αλβανοί στο Κόσοβο είχαν δικά τους σχολεία και πανεπιστήμια, ενώ σύμφωνα με το Γιουγκοσλαβικό Σύνταγμα η Αλβανική χαρακτηριζόταν ως μία από τις επίσημες γλώσσες του κράτους) ενισχύει την δημοτικότητα του UCK στον ντόπιο πληθυσμό. Το γεγονός ότι προβαίνει σε αναγκαστικές στρατολογήσεις προσφύγων μόλις αυτοί περνούν στην Αλβανία υποδεικνύει ότι το ανεξάρτητο Κόσοβο που ονειρεύονται οι οπλαρχηγοί του θα βασίζεται στη δική τους τρομοκρατία.

Απολογισμός μιας σύγκρουσης

Σε κάθε πόλεμο κάποιοι κερδίζουν και κάποιοι χάνουν. Ανεξάρτητα από την ακριβή μορφή που θα πάρει το καθεστώς του Κοσόβου μετά τον πόλεμο κάποια αποτελέσματα αρχίζουν ήδη να γίνονται ορατά.

Ενισχυμένος από τη σύγκρουση βγαίνει ο Μιλόσεβιτς, ο οποίος συσπειρώνει τη σερβική κοινωνία γύρω από το καθεστώς του ανατρέποντας το εις βάρος του κλίμα και φιμώνοντας τους αντιπρηστές. Υπενθυμίζουμε ότι πριν από δύο χρόνια το Βελιγράδι συγκλονιζόταν από φοιτητικές διαδηλώσεις κατά του καθεστώτος. Επιπλέον ισχυροποιείται ο εθνικισμός ως η μόνη συλλογικά αποδεκτή αξία της σερβικής κοινωνίας.

Για τους οπλαρχηγούς του UCK διανοίγονται προοπτικές σύστασης ενός νέου κράτους, του οποίου τον έλεγχο θα μοιράζονται με τη Δύση. Η τελευταία φαίνεται να δημιουργεί ένα ακόμη -μετά τη Βοσνία- προτεκτοράτο στα Βαλκάνια, διαμορφώνοντας έτσι τους καλύτερους δυνατούς όρους για τον οικονομικό έλεγχο της περιοχής στην περίοδο της μεταπολεμικής της ανασυγκρότησης. Το ελληνικό κράτος τέλος, μέσα από τη συμμετοχή του στη νατοϊκή επιχείρηση και τη δραστηριοποίησή του στο «προσφυγικό ζήτημα» (βλ. «ανθρωπιστική» βοήθεια) διευρύνει την επιρροή του σε Αλβανία και Μακεδονία προετοιμάζοντας την περαιτέρω διείσδυση των ελληνικών επιχειρήσεων.

Και ποιοι είναι τέλος πάντων οι χαμένοι; Οι Σέρβοι που χάνουν τις ζωές τους και τα σπίτια τους από τις βόμβες του ΝΑΤΟ; Οι Σέρβοι που πέφτουν για μια ακόμη φορά στη παγίδα του εθνικισμού πεθαίνοντας για ένα φασιστικό καθεστώς; Οι Αλβανοί που χάνουν τις ζωές τους και τα σπίτια τους από το στρατό του Μιλόσεβιτς; Οι Αλβανοί που για μια ακόμη φορά θα καταλήξουν μετανάστες -θύματα εκμετάλλευσης τις «πολιτισμένες» χώρες; Οι Αλβανοί που κατατάσσονται στον UCK για το χατίρι «ομοεθνών» τους οπλαρχηγών και «ξένων» επενδυτών;

Σίγουρα όλοι αυτοί αλλά και εμείς μαζί. Που νομίζουμε ότι η διείσδυση στα Βαλκάνια είναι προς το συμφέρον των Ελλήνων. Μα ποιών Ελλήνων; Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι προσωρινοί δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από την υποτίμηση της ξένης εργατικής δύναμης, από τη μετατροπή των Βαλκανίων σε παράδεισο «ελεύθερων» συναλλαγών. Γιατί η υποτίμηση αυτή αγγίζει και τους ίδιους όταν βλέπουν τις αμοιβές τους να πέφτουν στο όνομα του υγιούς ανταγωνισμού της αγοράς. Και φυσικά η απάντηση δεν είναι ο ρατσισμός γιατί το «διαίρει και βασίλευε» βολεύει απόλυτα τους επενδυτές και τους επιχειρηματίες.

Μια άλλη λογική είναι η συμπίεση των καταπιεσμένων όλων των Βαλκανίων στην αναζήτηση των δρόμων του κοινού αγώνα εναντίον αυτού που τους ληστεύει.

Αυτή τη λογική συμμεριζόμαστε και αυτή τη λογική επιθυμούμε να προωθήσουμε. Γνωρίζουμε καλά πως δεν υπάρχει κανένας άγραφος νόμος, καμιά ιστορική νομοτέλεια που να επιβάλλει τη σύγκρουση και τον πόλεμο μεταξύ Σέρβων και Αλβανών, Τούρκων και Ελλήνων, κοκ. Στον «ξένο, τον «αλλοεθνή», δεν αντικρίζουμε τον εχθρό που θέλει να μας πάρει τα σπίτια, ούτε τον εγκληματία που θέλει να μας ληστεύει. Επιλέγουμε να τους δούμε ως συνοδοιπόρους σε μια κοινή ρότα, γιατί εντέλει τα πράγματα που μας χωρίζουν είναι άνευ ουσίας. Γιατί η οικονομική εκμετάλλευση, η πνευματική εξαθλίωση, η έλλειψη ελέγχου στις ζωές μας, η αδυναμία να διαμορφώσουμε οι ίδιοι τις συνθήκες της καθημερινότητας μας είναι κοινές για όλους μας. Η επιλογή αυτή λοιπόν δεν οφείλεται σε λόγους ανθρωπισμού, φιλευσπλαχνίας ή ηθικής αλλά στη χειροπιαστή πραγματικότητα της κοινής θέσης στην οποία βρισκόμαστε και την οποία -ελπίζουμε- επιδιώκουμε να αλλάξουμε.

Στα Βαλκάνια τη στιγμή αυτή συμπυκνώνεται η αθλιότητα και η μιζέρια ολόκληρου του πλανήτη. Μπροστά στην επέλαση της ανθρωποφάγου ελεύθερης αγοράς απλοί άνθρωποι, άνθρωποι της διπλανής πόρτας αγκιστρώνονται στα ιδεολογήματα του εθνικισμού σκάβοντας οι ίδιοι τον λάκκο τους. Στην παγίδα αυτή δεν πρόκειται να πέσουμε.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ?

Ισως είναι λίγο τραβηγμένο, παραέχουν βάλοι όμως το χεράκι τους οι Έλληνες επιχειρηματίες στη <<γειτονιά μας>>. Μάλιστα ενώ δεν έχει τελειώσει ο πόλεμος ακόμα, ένα νέο σχέδιο <<Μάρσαλ>> είναι ήδη στα σκαριά προκειμένου αυτή τη φορά <<να στηριχτεί η οικονομία της Γιουγκοσλαβίας>> με το αζημίωτο βέβαια.

Οι φιλικές σχέσεις με τη Σερβία φαίνεται ότι θα είναι το καθοριστικό χαρτί για τις ελληνικές επιχειρήσεις οι οποίες θα έχουν τον πρώτο λόγο στην ανοικοδόμηση της υλικοτεχνικής υποδομής αλλά και ως το μέσο πρόσβασης στην αγορά της Σερβίας για πολλές δυτικοευρωπαϊκές και αμερικανικές επιχειρήσεις.

Ηδη στις αρχές Απριλίου ο Γιωργάκης ο Παπανδρέου συναντήθηκε με μεγαλοκαρχαρίες της ευρύτερης περιοχής των Βαλκανίων (ΟΤΕ, Ιντρακόμ, Δέλτα, Μυτιληναίος, Μαμιδάκης, Γερμανός, 3Ε, Ασπροφός) και συζήτησαν την <<επόμενη μέρα>> και το νέο γιουρούσι των ελληνικών επιχειρήσεων.

Από κοντά και ο Γιάννος ο Παπαντωνίου ο οποίος τρέχει να εξασφαλίσει επιχορηγήσεις από το <<Τρίτο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης>> για τους επενδυτές στις πληγείσες περιοχές. Ετσι είναι, πρώτα σας βομβαρδίζουμε και μετά ανοίγουμε τις επιχειρήσεις μας (επιδοτούμενοι και από το <<πακέτο Πρόντι>>) τάχα για να σας βοηθήσουμε. Ω, τι κόσμος μαμά...

ΠΓΔΜ Η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα στις ξένες επενδύσεις. Γερό χέρι έχουν βάλοι η 3Ε, ο Μυτιληναίος, ο Βερόπουλος, η Αθηναϊκή Ζυθοποισία, ο Νίκας κ.λπ. Γερό ντου ε-τοιμάζουν

τα Ελληνικά Πετρέλαια με την αγορά του διυλιστηρίου της ΠΓΔΜ <<ΟΚΤΑ>> καθώς και η Εθνική με την απόκτηση της STOPHANSKA BANKA A.D. SKOPIE που είναι η μεγαλύτερη τράπεζα στη χώρα με δίκτυο 100 περίπου καταστημάτων και σύνολο ενεργητικού που υπερβαίνει τα 330 εκατομμύρια δολάρια Η.Π.Α..

ALBANIA Το 27% των μεικτών επιχειρήσεων αποτελείται από ελληνικά κεφάλαια. Εθνική Τράπεζα, Πίστωσης, Πειραιώς και η τσιμεντοβιομηχανία Ηρακλής είναι μερικοί από τους μεγαλύτερους παράγοντες της περιοχής, ενώ υπάρχουν και 200 περίπου ελληνικές επιχειρήσεις με μικρές παραγωγικές μονάδες.

BOULGARIA Η Ελλάδα βρίσκεται στην έκτη θέση σε άμεσες επενδύσεις. Για τα καλά έχουν απλώσει τα κουλαδάκια τους η Eurobank, η Εμπορική, η 3Ε, η Αθηναϊκή Ζυθοποισία, η Δέλτα, η Chirita, η Βιοχάλκο, η Αργυρομεταλλευμάτων και Βαρυτίνης, η Τιτάν, η Ιντρακόμ, ο όμιλος Βαρδινογιάννη και ο κατάλογος τελειωμό δεν έχει. Τέλος αξίζει να αναφερθεί και η προσπάθεια του Ο.Τ.Ε. να <<καπαρώσει>> το βουλγαρικό οργανισμό τηλεπικοινωνιών.

ROYMANIA Είναι η πρώτη χώρα των Βαλκανίων στις προτιμήσεις των ξένων επενδυτών. Τα εθνικά μας χρώματα εκπροσωπούν κυρίως ο Μυτιληναίος, ο Ο.Τ.Ε., η Πίστωσης, η Εθνική Ασφαλιστική, οι Μύλοι Αγίου Γεωργίου, η Δέλτα, η Νίκας, ενώ υπάρχουν και σημαντικές επενδύσεις στο χώρο της ναυτιλίας.

Πίσω υποκριτές, διανοούμενοι του κώλου!

Το κάλεσμα: «Δεν έχουμε το δικαίωμα να σιωπήσουμε! Οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές πρέπει να σταθούν στην πρώτη γραμμή του αντιπολεμικού κινήματος. Όλοι στους δρόμους». ΟΛΜΕ 29/4/99. Ραντεβού την Τετάρτη στην Ακρόπολη! Ο κοινός εχθρός αποκαλύφθηκε, κτύπησε βάρβαρα τα Βαλκάνια, βρίσκεται έξω από μας και πολύ κοντά μας.

Καιρός να δείξουμε τώρα την ομοψυχία και την τύφλα μας ενωμένοι όλοι μαζί ελεγκτές/ εξεταστές και ελεγχόμενοι/ κατάδοκοι. Να ξεχάσουμε τα όσα μας χωρίζουν, να σταθούμε αλληλέγγυοι στους λαούς της Νέας Γιουγκοσλαβίας «αδιακρίτως» εθνικότητας, γι' αυτό και το πούλμαν της «ανθρωπιστικής» μας βοήθειας το στέλνουμε ειδικά στο Βελιγράδι. Φαίνεται πως κυρίως αυτό αντιστέκεται (ή μήπως μόνο ο πρωθυπουργός του;) στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ντρέπονται τα συνδικάτα των παιδαγωγών για τη συμμετοχή της χώρας τους σ' αυτό το βρώμικο παιχνίδι ενώ στα δικά τους τα λημέρια υπακούνε σα σκυλάκια στα κελεύσματα αυτής της νέας τάξης πραγμάτων (βλ. ξεπούλημα μαθητικού κινήματος). Γι' αυτό και η εθνοπρεπής επιλογή της Ακρόπολης (πλανητάρχες, παρακαλώ σας μη λησμονάτε τη χώρα μου), τι να συμβολίζει άραγε αυτό το μνημείο; την ειρήνη, το κάλλος, την ελευθερία του λόγου και της αγοράς ή την αθηναϊκή ηγεμονία;

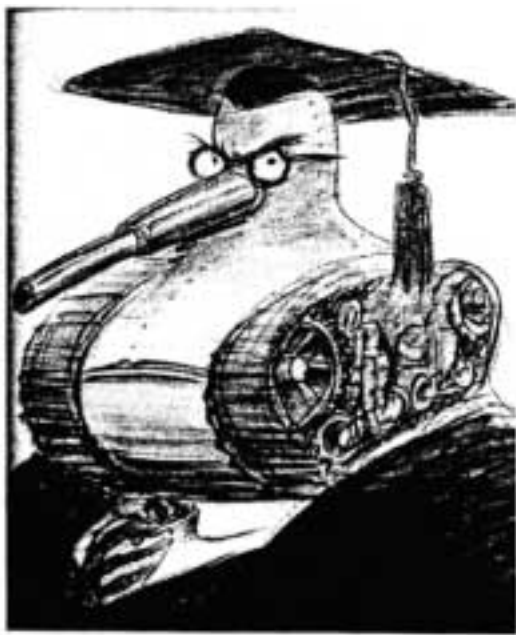
Η εικόνα στα σχολεία: έρανοι «Ελληνοσερβικής» φιλίας. Πρόσφυγες εδώ και χρόνια οι Κοσσοβάροι αγνοούνται εντελώς. Αντιπολεμικός οίστρος και επλεκτική αντιιμπεριαλιστική συνθηματολογία σε ισχυρές δόσεις ντοπάρουν τους εξοντωμένους μαθητές για ένα καλό φινάλε/ πέναλτι τον Ιούνιο. Ιμπεριαλιστές είναι οι Αμερικάνοι, συλλήβδην σα λαός, εθνικιστές είναι οι Τούρκοι κι οι Αλβανοί που με νατοευρωπαϊκή στήριξη και όργανο τον UCK τεντώνουν επικίνδυνα το «μουσουλμανικό» τόξο. Πατριώτες οι Σέρβοι και οι Έλληνες, εν αμύνη πάντα δρώντες.

Τι σημασία έχει η συμπαιγνία Μιλόσεβιτς και NATO στην εκκαθάριση στο Κόσοβο; Τι σημασία έχει ο ρόλος των Ελληνικών και Ευρωπαϊκών επενδύσεων στα Βαλκάνια; Ποιος νοιάζεται για τη μοιρασιά των πακέτων περιφερειακής ανάπτυξης μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων κεφαλαιούχων; Γιατί να προστατεύονται τα ορυχεία του Μυτιληναίου στο Κόσοβο και με τέτοιους όρους; Δεν μπορεί να απασχολούν τέτοια πολύπλοκα προβλήματα τους «πατριώτες» καθηγητές που έγκανλοι πλην νυχτωμένοι ανακάλυψαν τον «πραγματικό» υπαίτιο της μιζέριας τους στις βόμβες της αμερικάνικης υπερδύναμης.

Αυτοί που φοβούνται και σαμποτάρουν τους κοινωνικούς αγώνες φτιάχνουν τους «εθνικούς» πολέμους και τις «θρησκευτικές» μισαλλοδοξίες με τα ίδια τους τα χέρια στα μέτρα των υπερεθνικών συμφερόντων.

Ζητούν να βγούμε στους δρόμους τώρα που οι βάρβαροι караδοκούν και «απειλούν» της Ελλάδας και τα σπιτάκια τους, τώρα που νομίζουν ότι ξέφυγαν απ' το στόχαστρο του μαθητικού κινήματος. Αυτοί που φρικάρουν με τους βομβαρδισμούς του NATO που καλύπτουν «ανθρωπιστικά» τις εκκαθαρίσεις του Μιλόσεβιτς στο Κόσοβο, ας αναλογιστούν τις εκκαθαρίσεις που επιβάλλει ο εκσυγχρονισμός της ευρωπαϊκής σύγκλισης στους ανυπότακτους μαθητές. Κανένας καταληψίας δεν ξεχνά το σιχαμένο ρόλο των καθηγητών στην υπονόμευση της σχολικής εξέγερσης του Νοέμβρη - Γενάρη. Η Σερβία είναι κοντά και τους καίει. Τα εξεταστικά όμως, κέντρα του ΑΣΕΠ ήταν ακόμη πιο κοντά, όταν δίνονταν οι μάχες τον Ιούνιο του 98. Τα μπλοκαρίσματα των δρόμων ενάντια στη λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού και οργάνων του ήταν παντού. Οι «μόνιμοι» καθηγητές που ήταν; Κατασκεύαζαν την κοινωνική συναίνεση στην εξουσία, έπαιρναν οδηγίες πλεύσης από τα ΜΜΕ, πιπίζαν λαϊκίστικα συνειρμούς Ρήγα/ Οτσαλάν (αλήθεια, που ήταν αυτοί οι «διανοούμενοι» των Κούρδων προσφύγων ενάντια στις διώξεις του Ελληνικού κράτους πέρσι;). Γι' αυτό και έτρεμαν μήπως και κάποιος μαθητής θίξει το θέμα των καταλήψεων στην τάξη, μήπως αμφισβητήσει δυναμικά την πραγματικότητα που αυτοί ορίζουν, την καθημερινή τους, δηλαδή, ύπουλη και μικρόψυχη στάση.

Καθηγητές, αγανακτισμένοι γονείς, σπασίκλες μαθητές που

τους μοιάζουν, αγωνιώντας μη χάσουν το τραίνο των «νέων ρυθμίσεων» για την παιδεία, κτύπησαν άλλον ένα κοινωνικό αγώνα περιορίζοντας τον σε συνεχιζικά αιτήματα. Είναι οι ίδιοι που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις πλαστής ακροαριστεροδεξιάς έως και απαλών αποχρώσεων εθνικοπατριωτικής ομοψυχίας. Είναι αυτοί που γεννούν τους πολέμους κάθε μέρα μέσα από τους εξουσιαστικούς ρόλους που αποδέχτηκαν, μέσα από την υποταγή τους στις διαταγές των «ανωτέρων». Είναι αυτοί που πρόπερι απεργούσαν για τα λεφτουδάκια τους και τώρα δέχονται να σπρώξουν μέσα από το εξεταστικό κάτεργο τους μαθητές τους στη μαύρη εργασία ή στον ματσο- ιδιωτεύοντα ανταγωνισμό.

Είναι οι καριέριστες, οι διεκπεραιωτές, άτομα χωρίς πρόσωπο και ιστορική μνήμη, πάντα κουμπωμένοι στις σχέσεις τους, επιδεικτικά «ανθρωπιστές» στους Αλβανούς μαθητές τους και πρώτοι στην κατανάλωση αντικλεπτικών αλβανοσπαθητικών συσκευών. Αυτοί που κομπλάρουν να εξηγήσουν στο μάθημα της ιστορίας τι σημαίνει «τα κεφάλαια δεν έχουν πατρίδα» γιατί δεν θα μπορούν να αποδείξουν στη συνέχεια σε τι διάολο χρησιμεύουν τελικά οι «εθνικοί» στρατοί. Ο διαχωρισμός και οι διακρίσεις που επιβάλλει η ημιμάθειά τους φτυλιάζουν τις μάχες στο σπίτι, στη δουλειά, στο δρόμο.

Είναι σάπιοι, γι' αυτό και ο πολιτισμός τους βρωμάει. Δεν έχουν δικαίωμα να απειλούνται από «εθνικούς» ή υπερεθνικούς πολέμους αφού οι ίδιοι παραδίνουν κάθε στιγμή τους κοινωνικούς αγωνιστές αιχμάλωτους στα δικαστήρια και στις φυλακές του κράτους. Ποιοι τελικά αντιστέκονται έμπρακτα, στη σύμπλεξη κράτους / κεφαλαίου, στη συνθήκη ΜΑΙ, στη συνθήκη ΣΕΓΚΕΝ;

Το τοπίο έχει πια γίνει τελείως ξεκάθαρο. Από τη μία εμείς, οι διεθνιστές αλήτες. Οσφραινόμαστε κάθε τι ζωντανό και το θεριεύουμε με την πνοή και τη φλόγα μας. Οι δικές μας μάχες δίνονται κάθε στιγμή μέσα από τη ρήξη και την αλληλεγγύη. Φτύνουμε κατάρουτρα όσους στηρίζουν παθητικά τους εθνικιστές και τους οργανισμούς τους (ΕΠΑ, NATO, ΕΕ, Μιλόσεβιτς, UCK, ελληνικό και τουρκικό κράτος).

Από την άλλη εσείς. Οι πόλεμοι είναι έργο της δικής σας ανάπληρης «διανόησης». Πάντα θα κρύβεστε πίσω από μεγάλους εχθρούς για να κρύψετε την ανικανότητά σας να αντιμετωπίσετε τον εχθρό που κατοικεί μέσα σας. Εσείς αναπαράγετε τα μοντέλα ζωής που επιβάλλει το υπερεθνικό κεφάλαιο. Γιατί ανησυχείτε τώρα; θα βρείτε άλλους τρόπους να βολεντεύετε.

Εσείς αποδέχεστε τη στρατιωτική θητεία σαν «αναγκαίο κακό» για την υπεράσπιση της «πατρίδας». Άρα αποδέχεστε κάθε στρατό και κάθε πόλεμο. Γιατί ξαφνιάζεστε τώρα; Εμείς είμαστε ολικό αρνητές στράτευσης. Δεν ταυτίζουμε την ύπαρξή μας με τα κρατικά συμφέροντα, δεν μας χωρίζει τίποτε με τους λαούς του κόσμου.

**ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΟΛΗ Η ΓΗ
ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ
ΡΙΧΝΟΥΜΕ ΒΟΛΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΣΑΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ (ΑΝΤΙ)ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ**

Αντιεξουσιαστές μαθητές της ζωής

Το διπλανό κείμενο μοιράστηκε από μαθητές σε εκδήλωση που διοργάνωσε η ΟΛΜΕ για τον πόλεμο στην Γιουγκοσλαβία, τέλος Απρίλη στην Ακρόπολη.

Οι καταλήψεις των σχολείων από το Νοέμβρη μέχρι το Γενάρη, δυναμικότερες και μεγαλύτερες όσο ποτέ τα τελευταία χρόνια, ανάγκασαν τους περισσότερους να πάρουν θέση. Τόσο τους άμεσα εμπλεκόμενους στην εκπαίδευση (μαθητές, φοιτητές, αδιόριστους, καθηγητές) όσο και τους «απ' έξω». Γιατί και η αδιαφορία, το βόλεμα, και η προσωπική καβάτζα είναι και αυτά θέση, σε συνθήκες κοινωνικού πολέμου.

Καταστάσεις που διαδραματίστηκαν κάπου εδώ κοντά, μακριά, παντού, από το Νοέμβρη έως το Γενάρη τον καιρό των καταλήψεων. Οι ημερομηνίες δεν είναι ακριβείς

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ

Πολύ γέλιο αυτοί οι ναύτες. Ποιοι ναύτες; Αυτοί οι δύο καλέ, Γαρδικής και Κατσούλας που δε θα συμμετείχαν στην «κρουαζιέρα» του ΝΑΤΟ στην Αδριατική με το Θεμιστοκλής...Μας 'τα ζάλισαν' κανα δυο μέρες, γίναν πρώτη μούρη στα κανάλια, καλούσαν και τους άλλους ναύτες να μην συμμετάσχουν σ' αυτή και σε ανάλογες αποστολές και πάνω που 'λάκισαν' κ' άλλοι από το πλήρωμα, αυτοί επιβιβάστηκαν...Το καλύτερο είναι που κάποιοι πρόλαβαν κιόλας να τους βαφτίσουν ήρωες...!!!!!!

ΕΛΛΑΣ-ΣΕΡΒΙΑ ... ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ...

Σαφώς και υπάρχουν πολλοί και σοβαροί λόγοι για να διαφωνεί κανείς με την εμπλοκή του ελληνικού κράτους στις σφαγές των Βαλκανίων. Δεν μπορούμε να μη γελάσουμε όμως ότα ακούμε ατάκες του στυλ: «Μα καλά θα πολεμήσουμε ενάντια στους ομόδοξους Σέρβους;» Έλα μου ντε... Που είναι αυτά τα παλιά καλά χρόνια που τραβάγαμε καμιά σταυροφόρα μέχρι την «Αραπιά» ή όπου αλλού έπρεπε να εκπολιτίσουμε αυτούς τους αραβοασιατομουσουλμάνους; Έτσι για την πλάκα μας και με το σταυρό στο χέρι...!!!!!!

ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Το '97 στην Αλβανία το '95 στην Βοσνία, το '93 στη Σομαλία, το '90-91 στον Περσικό, το '50-55 στην Κορέα, το '19 στην Ουκρανία και πάει μακριά η βαλίτσα. Πολύ μακριά, ακόμη και πριν από το Μέγα Αλέξανδρο. -Μα καλά τι δουλειά είχαν τότε οι Αμερικάνοι; -Καμία. Στους Έλληνες αναφερόμαστε που δεν άφηναν και δεν αφήνουν ευκαιρία να πάει χαμένη και έδαφος που να μην πατήσουν το ποδάρι τους. Αν αρχίσουμε δε, να μιλάμε για τα εγκλήματα του στρατού εντός της χώρας, τότε άστα, δεν φτά

νει ούτε όλη η σελίδα. Πολυτεχνείο '73, Θεσσαλονίκη Μάης το '36, δικτατορίες Μεταξά και Παγκαλού, Κιλελέρ κλπ. //

ΣΥΜΠΤΩ-

ΣΕΙΣ;

Το 1999 το ελληνικό κράτος -μέσω Κένυας- παραδίδει τον Οτσαλάν στις Τούρκικες μυστικές υπηρεσίες που τον κυνηγάνε σαν τρομοκράτη. Όλη η χώρα -με πρώτα τα κανάλια και τις εφημερίδες- είναι στο πόδι.

Το 1997 μετά από 8,5 χρόνια στις φυλακές (κατ' εντολή του FBI και της CIA) αποφυλακίζεται ο παλαιστήνιος αγωνιστής Μωχάμετ Χαμντάν

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΛΗΨΙΑ (και όχι μόνο)

Το σχολείο έχει αρχίσει εδώ και δύο μήνες και έχουμε αρχίσει να συνειδητοποιούμε την φρίκη του νέου συστήματος με συνεχείς προτροπές και πιέσεις να διαβάζουμε, γιατί τα τεστ που μας περιμένουν είναι πολλά όπως οι προφορικές εξετάσεις.

15 Νοεμβρίου: Μετά από όλα αυτά αρχίσαμε να σκεφτόμαστε να κάνουμε κατάληψη όσοι είχαμε φάει πρώτοι την φρίκη γι' αυτό το θέμα που μας αφορούσε άμεσα και έτσι σήμερα το πρωί κάναμε κατάληψη. Όλα κυλούνε καλά ενώ οι καθηγητές δεν αντέδρασαν γιατί νομίζουν ότι ήταν από αυτές που γίνονται κάθε χρονιά.

10 Δεκεμβρίου: Η κατάληψη ύστερα από μερικά σκαμπανεβάσματα (μεταστέγασή μας σε άλλο σχολείο και ανακατάληψη του σχολείου), συνεχίζεται κανονικά και όλη η Ελλάδα

καίγεται με 1400 κατειλημμένα σχολεία.

12 Ιανουαρίου: Τα πράγματα στο σχολείο είναι εντάξει και η κούραση που είχαμε πριν τις γιορτές έχει φύγει γιατί για κάποιες μέρες το σχολείο δεν ήταν στα χέρια μας. Είχαν έρθει μπάτσοι να ελέγξουν τις ζημιές και όσοι ήταν εκεί φοβήθηκαν και έφυγαν.

22 Ιανουαρίου: Η κατάληψη τελείωσε ύστερα από δεύτερη μεταστέγασή μας σε άλλο σχολείο και με τους περισσότερους μαθητές να μπαίνουν, αλλά άλλη προσπάθεια για κατάληψη είναι ανώφελη. Όλα τελείωσαν.

Ενός life style

15 Νοέμβρη: Το σχολείο έχει αλλάξει πολύ από πέρι. Έχω περισσότερο διάβασμα και πίεση από καθηγητές και φροντιστήρια, αλλά αυτά χρειάζονται για να πετύχεις. Το πρωί που πήγα σχολείο είδα κάποια παιδιά να έχουν κάνει κατάληψη. Μπήκα μέσα βίφισα υπέρ γιατί είχα δει και στην τηλεόραση και τα άλλα σχολεία να έχουν κάνει κατάληψη. Κάθισα μέσα κανα μισάωρο για να πουλήσω μούρη σε καμιά κοπέλα.

Τις πρώτες δύο μέρες της κατάληψης πήγα το πρωί για να σιγουρευτώ ότι θα κρατήσει για να μπορώ να πηγαίνω άνετα για καφέ και γύνια.

22 Ιανουαρίου: Η κατάληψη τελείωσε γιατί μας μεταστέγασαν για δεύτερη φορά και γω μπήκα για να μην πάρω απουσίες. Μετά δεν ξανάγινε τίποτα, αλλά εγώ θα σκύψω το κεφάλι για να μπω σε ένα πανεπιστήμιο και να γίνω ένας πετυχημένος businessman.

Ενός φλώροφυτού

15 Νοεμβρίου: Σήμερα το πρωί που πήγα σχολείο, είκοσι λεπτά νωρίτερα για να δουν πόσο τυπική είμαι οι καθηγητές είδα μερικά παιδιά να έχουν κάνει κατάληψη, υποτίθεται ενάντια στον τόσο καλό νόμο

που θα τους βάλει επιτέλους να διαβάσουν.

10 Δεκεμβρη: Η κατάληψή τους συνεχίζεται αλλά έχει και ένα καλό. Μου μένει πολύς χρόνος για επιπλέον διάβασμα αλλά και για να ξεφάντωσω το Σάββατο το βράδυ από τις 8 έως τις 10, ώρες που παλιά διάβα

ζα.

10 Ιανουαρίου: Οι γονείς μου κι εγώ έχουμε αγανακτήσει και κάθε πρωί έρχονται μαζί μου και προσπαθούν να πείσουν τα κωλόπαιδα να το ανοίξουν επιτέλους.

Το σχολείο ξανάρχισε και τώρα μπορώ να είμαι ακόμα πιο ανταγωνιστική και να γλύφω τους καθηγητές με μεγαλύτερο αντάλλαγμα.

Ενός πακετομένου απ' το σπίτι

15 Νοέμβρη: Όταν πήγα το πρωί σχολείο είδα να έχουν κατάληψη και χάρηκα πάρα πολύ γιατί κάνανε κάτι που ήθελα να κάνω και εγώ ενάντια σ' αυτή τη φρίκη αλλά δεν μπορούσα γιατί φοβόμουν μην το μάθουν οι γονείς και οι καθηγητές μου. Μπήκα μετά, βίφισα και είπα βέματα ότι πήγα βόλτα αλλά εγώ κάθισα στην κατάληψη.

10 Δεκεμβρη: Κάθε πρωί πηγαίνω στην κατάληψη και δεν με νοιάζουν πια οι καθηγητές. Στους γονείς μου λέω ότι πάω βόλτες και εκτός από αυτό γνωρίζω και άλλα παιδιά που δεν ήξερα και επικοινωνούμε μια χαρά.

10 Ιανουαρίου: Οι γονείς μου έμαθαν ότι πηγαίνω στην κατάληψη και γίνανε πολλοί τσακωμοί. Αλλά ότι και να μου πουν εμένα δεν μου αλλάζουν τα μυαλά. Απλά από εγωισμό

μου φωνάζουν. **22 Ιανουαρίου:** Η κατάληψη τελεί-

ωσε και το κωλοσύστημα πέρασε. Αλλά τώρα πια έμαθα να υπερασπίζομαι αυτά που θέλω, απέναντι στους γονείς και τους καθηγητές. Εκτός από αυτό γνώρισα πολλά παιδιά και ξεκίνησα νέες πιο αληθινές φιλίες.

(Ρασίντ). Απελαύνεται μυστικά στην Αίγυπτο όπου φυλακίζεται για λίγο καιρό ώσπου να εκδοθεί στις ΗΠΑ που τον κατηγορούν σαν τρομοκράτη και θέλουν να τον καταδικάσουν για τα ίδια αδικήματα για τα οποία φυλακίστηκε στην Ελλάδα. Δεν θυμόμαστε και πολλούς να διαμαρτυρήθηκαν τότε...!!!!!!

Το 1999 το ΝΑΤΟ βομβαρδίζει τη Σερβία. Κανάλια και εφημερίδες πρωτοστατούν στο αντι-νατοϊκό κλίμα

Το 1990 το ΝΑΤΟ ξεκίνησε τους βομβαρδισμούς στο Ιρακ. Μεμονωμένοι βομβαρδισμοί γίνονται ακόμα, ενώ υπολογίζεται ότι 1 εκατομμύριο άνθρωποι έχουν χάσει τις ζωές τους από τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις αρρώστιες. Δυστυχώς, ούτε τότε θυμόμαστε να διαμαρτυρήθηκαν πολλοί. Ειδικά τα κανάλια και οι εφημερίδες...!!!!!!

Πολλές αντιδράσεις υπήρξαν από την αρχή των βομβαρδισμών από την ελληνική κοινωνία. Από πατριωτικά συλλαλητήρια εθνικής ομοψυχίας μέχρι παρεμπόδιση των νατοϊκών στρατευμάτων. Όμως μια αφίσα, πρέπει να πάρει αναμφίβολα τα πρωτεία της ηλιθιότητας. «Όχι άλλους λεκέδες Μπιλ. Νεολαία ΣΥΝ». Πολιτική αφέλεια; Προσπάθεια για λίγο χιούμορ; Τι απ' όλα; Είναι τραγικό μέσα σε καταστάσεις δραματικές όπου ο κάθε στρατοκράτης, επενδυτής, καπιταλιστής αφηνιάζει μπροστά στη σιωπή των καταπιεσμένων, να βγαίνουν κάποιοι και να εξηγούν μια απίστευτης κλίμακας στρατιωτική επιχείρηση σαν αποτέλεσμα των επιθυμιών μιας καρικατούρας, ενός λακέ που απλά μιλάει. Πράγματι, μερικές φορές είναι καλύτερα να σωπαίνει κανείς απ' το να λέει τέτοιες καφρίλες.!!!!!!

Αυτή βέβαια η κοινωνία που υποτίθεται ότι συγκινείται από το δράμα των σέρβων αδερφών, σφυράει αδιάφορα στις δολοφονίες αλβανών μεταναστών τόσα χρόνια από τους «συμπατριώτες» τους. Στα σύνορα από τους φαντάρους, στα χωράφια από μερικούς αγρότες, στις πόλεις από τους φιλήσυχους. Και ότι στραβό γίνεται εύκολα αποδίδεται στους αλβανούς. Το αποκορύφωμα του ελληνικού δαιμόνιου όμως μεγαλούργησε κάπου στην Λαμία. Ένας αλβανός απελάθηκε με δικαστική απόφαση και έπειτα από πιέσεις της τοπικής κοινωνίας επειδή λένε «σύνναπτε πολλές ερωτικές σχέσεις» με παντρεμένες γυναίκες, άρα ήταν επικίνδυνος για τη «δημόσια τάξη και ασφάλεια». Αθάνατε έλληνα!!! !!!!!

Και μια και μιλάμε για ρατσισμό, στην τελευταία προεκλογική εκστρατεία ξεμύτισαν και οι φασίστες. Έχουν γεμίσει με τα βρωμερά φυλλάδια και τις αφίσες τους όλη την Αθήνα, κέντρο και προάστια. Οι ελάχιστοι οπαδοί τους βέβαια δεν μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο. Απλά έχει πέσει πολύ χρήμα. Εντάξει, είναι και οι ίδιοι καθαροί επιχειρηματίες, αλλά απ' ότι φαίνεται έχουν βάλει το χεράκι τους και άλλοι καπιταλιστές του ελληνικού λόμπυ. Εμ, βέβαια όταν ανεβαίνει η ανεργία, οι κοινωνικές αντιδράσεις, το μίσος απέναντι στα αφεντικά, το μόνο πράγμα που τα σώζει είναι να φυτέψουν το ρατσισμό, την διαίρεση ανάμεσα μας για να αλληλοσκοτωθούμε, όπως κάποτε κάποιος χιλιόμετρα βόρεια κάποιες απομιμήσεις. Δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε με τους μετανάστες, νόμιμους ή μη, κοινά κατατρεγμένους από τις χώρες τους είτε για πολιτικούς είτε για οικονομικούς λόγους. Έχουμε όμως να χωρίσουμε τα πάντα με τους επιχειρηματίες, είτε αυτοί είναι φασίστες, είτε εκσυγχρονιστές - φιλοευρωπαίοι. !!!!!

ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ:

**Σε αγαστή
συνεργασία πάντα,
όλοι μαζί με καινούς
στόχους να
καταστρέψουν για να
δημιουργήσουν πάλι:
εμπορεύονται,
κάνουν πόλεμο,
επενδύουν,
αξιολογούν και
σκοτώνουν. Για να
είναι
αποτελεσματικοί
στον πόλεμο ενάντια
στον...**

ΥΠΗΚΟΟ:

**Πάντα μόνος, δέχεται τα πυρά
των φονικών όπλων των
ηγετών του. Στους όμοιους
του βλέπει ανταγωνιστές και
στους εχθρούς του σωτήρες.
Πρώτη ύλη για εύκολο και
γρήγορο κέρδος, αντικείμενο
αγοράς και πώλησης, οπαδός,
δούλος ή θύμα, πάντα
χρήσιμα τηλεχαυνωμένος...**

Αυτός ο πόλεμος πότε θα τελειώσει;